

когато единъ потомокъ на Ричарда Стронкбо, пър-
вый графъ на Кылкени, възприеме да стъпи на
прага имъ. Искамъ най-напрѣдъ да ма почете
Кора и послѣ да ма обожава.»

Достопаблѣжително е колко републиканскыѣ
общества обычатъ титлыѣ на благородството. Си-
чкыѣ са надварятъ да станжтъ равны съ по-гор-
нитъ си. Нѣма пътешественникъ Американецъ,
който са връща отъ Европж, и който да не са
хвали, че е былъ гостъ на еди кой дипломатъ
или принцъ, или на еди кой прочуть ученъ. Ко-
гато аристократіята си изгуби честь-та въ Евро-
пж ще прибѣгне въ републикжтъ на Съединены-
тъ Щаты. Види ся че тѣзи наклонность на Аме-
риканцыѣ е остатъкъ отъ английското възпитаніе
на праотцыѣ имъ. И днесъ еще южнитъ жители
гледатъ себе си като по-горни отъ съвернитъ и
промышленны свои съгражданы, като обычатъ да
са наричатъ потомцы на благородны и рыцари, и
като показватъ страсть-та си да властвовать, ако
ще бы и надъ Негры.

Лесно е да разумѣимъ че Г-жа Кора Буттер-
флай, която толкозь са бѣше прѣлестила подиръ
надѣждата да са ожени за богатъ френець и да
покаже прѣлеститѣ си въ парижскыѣ салоны, въз-
вълнова са съвершенно като са научи за идва-
ніето на единъ лордъ, племенникъ както са каз-
ваше, на послѣднія генералъ губернаторъ на Ин-
дїж, и който щѣлъ да са възвыси до най-высо-